

VAL LA PENA VIURE?

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Totes les lectures d'avui tenen un to pessimista que no ens ajuden massa a animar-nos i que ens donen la raó quan sovintensem que l'esforç no val la pena.

No és que nosaltres siguem pessimistes de mena, però sí que sembla que, a més, plogui sobre mullat quan hi ajuntem les notícies polítiques i socials del nostre món. És com si algú tingués l'exclusiva publicitària de fer-nos veure que tot va malament i que no ens en sortirem, que només podem anar fent com podem.

Com a refús, sembla que hi hagi una publicitat a la vanitat, a ser el centre, i el llibre de l'Eclesiastès ens diu que ni això no val la pena, que tot és en va. Podríem pensar en el valor del treball i de la feina ben feta, però l'Eclesiastès també ens fa adonar que tant esforç no duu a res, que tot és en va.

El salm no anima massa quan diu que Déu fa tornar els homes a la pols i que la nostra vida, sovint feixuga, passa com un buf, massa de pressa.

Després de la mort, el repartiment de l'herència porta sovint problemes. A l'evangeli algú demana a Jesús que reclami al seu germà la part d'herència que li toca. Jesús, que ha vingut a parlar de la justícia, rebutja el paper de jutge i li parla des d'un altre punt de vista. Li fa adonar quin sentit té acumular riqueses si pot morir avui mateix.

No es tracta de no tenir, sinó d'acumular sense repartir, com quan es diu que era tan pobre que només tenia diners.

En un món on augmenta el nombre de pobres, on cada vegada els rics són més rics i els pobres més pobres, fa mal de comentar aquest evangeli, perquè no els és consol.

Hem de tenir un altre punt de vista. El salm ens parla que viure ens ajudi a adquirir la saviesa del cor. L'al·leluia ens recorda la primera benaurança del sermó de la muntanya: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells». Però, com? Pau ens dona una pista: cerqueu i estimeu allò que és de dalt. No es tracta de no tenir els peus ben arrelats a terra i de guanyar dignament el pa, sinó que es tracta de fer un ús equilibrat de les coses i de no viure a la terra com esclaus de coses poc importants; cal fer una escala de valors.

Potser aquesta és la paraula clau: l'equilibri. Saber quan, com i en quina quantitat s'han d'emprar les coses per a tenir temps per al que és veritablement important: l'ajuda fraterna, la solidaritat, el coneixement d'un mateix...

Fer-nos de tant en tant la pregunta de per què fem el que fem o, encara més important, per a qui fem el que fem, potser ens permetrà aturar-nos i alentir el pas per poder caminar més còmodament al costat dels altres.